

Vergaderjaar 2018–2019

19 637

Vreemdelingenbeleid

Nr. 2522

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE EN VEILIGHEID

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 30 juli 2019

Nadat de discretionaire bevoegdheid op 1 mei jl. is afgeschaft, is het alleen nog mogelijk om verblijfsvergunningen in het kader van tijdelijke en niet-tijdelijke humanitaire gronden te verlenen op basis van artikel 3.48, tweede lid, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, c.q. artikel 3.51, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 aan categorieën vreemdelingen die specifiek zijn aangewezen in het Voorschrift Vreemdelingen 2000.

Met deze brief informeer ik u dat ik besloten heb om twee nieuwe categorieën vreemdelingen aan te wijzen.

De eerste categorie betreft vreemdelingen die in aanmerking komen voor het zogenoemde getuigenbeschermingsprogramma.

Het komt sporadisch voor dat de medewerking van een getuige, bij opsporing of vervolging van strafbare feiten, ten aanzien van die persoon aanleiding geeft of zal geven tot een dreiging. In uitzonderlijke gevallen is die dreiging zo ernstig en staat deze in zodanig direct verband met de verleende medewerking aan politie of justitie, dat er voor de overheid een zorgplicht ontstaat de betrokken persoon voor de duur van de dreiging te beschermen. Een dergelijke zorgplicht ontstaat ook als de bevoegde autoriteiten van een ander land of een internationaal gerecht de bevoegde autoriteiten in Nederland verzoekt om beschermingsmaatregelen te treffen of voort te zetten ten aanzien van een door die autoriteit aangewezen persoon.

Met het aanwijzen van beschermde getuigen als één van de categorieën in het Voorschrift Vreemdelingen 2000 die in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning op humanitaire gronden en het opnemen van een daartoe strekkend beleidskader in de Vreemdelingencirculaire 2000 wordt door de overheid voldaan aan een zorgplicht om deze vreemdelingen gedurende een dreiging te beschermen.

De tweede categorie betreft kinderen ten aanzien van wie de Kinderrechter een kindbeschermingsmaatregel heeft opgelegd.

Het gaat hier om situaties waar problematiek binnen een gezin er, na een melding bij Veilig Thuis en onderzoek door de Raad voor de Kinderbescherming, toe leidt dat de Kinderrechter een kindbeschermingsmaatregel oplegt ten behoeve van het wegnemen van een ontwikkelingsbedreiging bij het kind. Een dergelijke kindbeschermingsmaatregel is een ultimatum remedium dat niet lichtvaardig wordt toegepast. Het betreft kinderen die onderdeel zijn van een gezin dat geen aanspraak kan maken op verblijf in Nederland. In dat geval wordt bezien of de kindbeschermingsmaatregel formeel kan worden overgedragen aan het land van herkomst of aan een Dublin-partner of een ander land binnen de EU waar het kind bescherming geniet, op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Indien de kindbeschermingsmaatregel formeel niet overdraagbaar is, moet de kindbeschermingsmaatregel in Nederland ten uitvoer worden gelegd. In het verleden werd verblijf beoordeeld onder de noemer van schrijnendheid. Nu dit niet meer kan is een beleidskader aangewezen.

In dit beleidskader staat de terugkeer van het gezin in kwestie voorop. Alleen in die gevallen dat de kindbeschermingsmaatregel formeel niet overdraagbaar is en is opgelegd voor ten minste een jaar, wordt verblijf toegestaan. Eindigt de kindbeschermingsmaatregel dan komt de grond voor verblijf te vervallen. In dat geval is de ernstige ontwikkelingsbedreiging bij het kind opgeheven en kan het kind weer in de gezinssituatie verblijven zonder gedwongen hulpverlening en kan het ook in gezinsverband terugkeren.

Het verblijfsrecht blijft in stand in het geval de Kinderrechter het noodzakelijk acht de kindbeschermingsmaatregel te verlengen omdat de ontwikkelingsdreiging niet is opgeheven. Ook in het geval het gezag van de ouders op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming door de rechter wordt beëindigd, krijgt het kind een verblijfsvergunning.

Is een maatregel formeel wel overdraagbaar dan is verblijf niet aangewezen. In het geval echter dat de Kinderrechter de maatregel verlengt en het feitelijk niet mogelijk is gebleken gedurende de looptijd van de maatregel vertrek te realiseren, wordt bij een aaneengesloten maatregel na een periode van anderhalf jaar alsnog beoordeeld of verblijf kan worden verleend.

Ik ben voornemens dit beleidskader te monitoren en na drie jaar te laten evalueren.

De Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,
A. Broekers-Knol